

“मीठे बच्चे— शिवबाबा सिवाय तिमी यहाँ केही पनि छैन, त्यसैले यस देहको भानबाट पनि पर खाली बेगर जस्तै बन्नु छ, बेगर नै प्रिन्स (राजकुमार) बन्छन्।”

प्रश्न:— ड्रामाको यथार्थ ज्ञानले कुनचाहिँ सोच समाप्त गरिदिन्छ?

उत्तर:— यो बिमारी किन आयो, यस्तो नगरेको भए यस्तो हुँदैनथ्यो, यो विघ्न किन पऱ्यो... बन्धन किन आयो... यी सबै सोच (ख्याल) ड्रामाको यथार्थ ज्ञानबाट समाप्त हुन्छ, किनकि ड्रामा अनुसार जे हुनु थियो त्यही भयो, कल्प पहिले पनि भएको थियो। पुरानो शरीर हो यसमा टालो पनि लाग्नु नै छ, त्यसैले कुनै ख्याल चलन सक्दैन।

गीत:— हमें उन राहों पर चलना है...

ओम् शान्ति। उन राहों पर चलना है... कुनचाहिँ राह (बाटो)? राह कसले बताउँछ? बच्चाहरूलाई थाहा छ— हामी कसको रायमा चलिरहेका छौं। राय भन, राह (बाटो) भन वा श्रीमत भन— कुरा एउटै हो। अब श्रीमतमा चलनु छ। तर श्रीमत कसको? लेखिएको छ श्रीमत् भगवत् गीता, त्यसैले अवश्य श्रीमत तर्फ हाम्रो बुद्धियोग जान्छ। अहिले तिमी बच्चाहरू कसको यादमा बसेका छौ? यदि श्रीकृष्ण भन्दछौ भने उनलाई वहाँ याद गर्नु पर्ने हुन्छ। तिमी बच्चाहरू श्रीकृष्णलाई याद गर्छौ वा गर्दैनौ? वर्साको रूपमा याद गर्छौ। यो त जानेका छौ— हामी प्रिन्स बन्छौ। यस्तो त होइन जन्मदैमा लक्ष्मी-नारायण बन्छौ। अवश्य हामी शिवबाबालाई याद गर्छौ किनकि श्रीमत उहाँको हो। कृष्ण भगवानुवाच भन्नेहरू कृष्णलाई याद गर्छन् तर कहाँ याद गर्छन्? उनलाई त याद गर्नु पर्छ वैकुण्ठमा। त्यसैले मनमनाभव अक्षर कृष्णले भन्न सक्दैनन्, मध्याजी भव भन्न सक्छन्। मलाई याद गर, उनी त वैकुण्ठका ठहरिए। दुनियाँले यी कुरालाई जान्दैनन्। बाबा भन्नुहुन्छ— यी सबै शास्त्र भक्तिमार्गका हुन्। सबै धर्म शास्त्रहरूमा गीता पनि आउँछ। अवश्य गीता हिन्दूहरूको धर्मशास्त्र हो। वास्तवमा यो त सबैको शास्त्र हो। भनिन्छ पनि श्रीमत सर्व शास्त्रमयी शिरोमणि गीता अर्थात् सबै भन्दा उत्तम ठहरियो। सबै भन्दा उत्तम हुनु हुन्छ शिवबाबा, श्री श्री श्रेष्ठ भन्दा श्रेष्ठ। कृष्णलाई श्री श्री भनिदैन। श्री श्रीकृष्ण वा श्री श्री राम भनिदैन। उनलाई केवल श्री भनिन्छ। श्रेष्ठ भन्दा श्रेष्ठ जो हुनु हुन्छ उहाँ नै आएर फेरि श्रेष्ठ बनाउनु हुन्छ। सर्वश्रेष्ठ हुनु हुन्छ भगवान्। श्री श्री अर्थात् सबै भन्दा श्रेष्ठ। श्रेष्ठको नाम प्रसिद्ध छ। श्रेष्ठ त अवश्य देवी-देवताहरूलाई नै भनिन्छ, जो अहिले छैनन्। आजकल श्रेष्ठ कसलाई सम्झन्छन्? अहिलेका नेता आदिको कति सम्मान गर्छन्। तर उनीहरूलाई श्री त भन्न सकिँदैन। महात्मा आदिलाई पनि ‘श्री’ अक्षर दिन सकिँदैन। अहिले तिमीलाई सर्वोच्च परमात्माबाट ज्ञान मिलिरहेको छ। सबै भन्दा उच्च हुनु हुन्छ परमपिता परमात्मा फेरि छन् उहाँका रचना। फेरि रचनामा सबै भन्दा उच्च छन् ब्रह्मा, विष्णु, शंकर। यहाँ पनि नम्बरवार पद छन्। सबै भन्दा उच्च राष्ट्रपति, अनि प्रधानमन्त्री, युनियन मिनिस्टर...।

बाबा बसेर सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यको रहस्य सम्झाउनु हुन्छ। भगवान् रचयिता हुनु हुन्छ। अब रचयिता अक्षर भन्नाले मनुष्यले सोध्यो— सृष्टि कसरी रचियो? त्यसैले यो अवश्य भन्नु पर्छ त्रिमूर्ति शिव रचयिता हुनु हुन्छ। वास्तवमा रचयिताको सट्टा रचना गराउनेवाला भन्नु ठीक छ। ब्रह्माद्वारा दैवी कुलको स्थापना गराउनु हुन्छ। ब्रह्माद्वारा स्थापना कसको? दैवी सम्प्रदायको। शिवबाबा भन्नुहुन्छ— अहिले तिमी हौ

२०७५ मंसिर २६ बुधबार १२-१२-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन

ब्रह्माका ब्राह्मण सम्प्रदाय, ती हुन् आसुरी सम्प्रदाय, तिमी हौ ईश्वरीय सम्प्रदाय फेरि दैवी सम्प्रदाय बन्छन्। बाबाले ब्रह्माद्वारा सबै वेद-शास्त्रहरूको सार पनि सम्झाउनु हुन्छ। मनुष्य धेरै अलमलिएका छन्, जनसंख्या कम होस् भनेर कति मेहनत गरिरहन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— म आएर यो सेवा गरिरहेको छु। यहाँ त छन् नै तमोप्रधान मनुष्य, १०-१२ बच्चा पैदा गरिरहन्छन्। वृक्ष अवश्य वृद्धि हुनु छ। पातहरू निस्कदै रहन्छन्। यसलाई कसैले पनि नियन्त्रण गर्न सक्दैनन्। सत्ययुगमा नियन्त्रण छ— एक बच्चा, एक बच्ची, पुग्यो। यी कुरा तिमी बच्चाहरूले मात्र बुझ्दछौ। पछि गएर आइरहन्छन्, बुझिरहन्छन्। गायन पनि छ— अतीन्द्रिय सुख गोप-गोपीहरूलाई सोध। यहाँ जब तिमी सम्मुख सुन्छौ तब सुख महसुस हुन्छ। फेरि धन्दा आदिमा जानाले त्यति सुख महसुस हुँदैन। यहाँ तिमीलाई त्रिकालदर्शी बनाइन्छ। त्रिकालदर्शीलाई स्वदर्शन चक्रधारी पनि भनिन्छ। मनुष्य भन्छन्— फलानो महात्मा त्रिकालदर्शी हुनु हुन्थ्यो। तिमीले भन्दछौ— वैकुण्ठनाथ राधा-कृष्णलाई पनि स्वदर्शन चक्रको वा तीनै कालको ज्ञान थिएन। कृष्ण त सबैका प्यारा सत्ययुगका फस्ट प्रिन्स थिए। तर मनुष्यले नसम्झेका हुनाले भनिदिन्छन्— तिमीहरूले श्रीकृष्णलाई भगवान् मान्दैनौ, त्यसैले नास्तिक हौ। फेरि विघ्न पार्छन्। अविनाशी ज्ञान यज्ञमा विघ्न पर्छ। कन्या एवं माताहरूमाथि पनि विघ्न आउँछ। बाँधेलीहरूले कति सहन गर्छन्, त्यसैले सम्झनु पर्छ ड्रामा अनुसार मेरो पार्ट यस्तै छ। विघ्न पच्यो भने यो ख्याल चल्नु हुँदैन— यस्तो नगरेको भए यस्तो हुँदैनथ्यो, यस्तो नगरेको भए ज्वरो आउँदैनथ्यो... हामी यस्तो भन्न सक्दैनौ। ड्रामा अनुसार यो गरेँ, कल्प पहिले पनि गरेको थिएँ, तब दुःख भयो। पुरानो शरीरलाई टालो पनि लाग्नु नै छ। अन्त्यसम्म मर्मत भइ नै रहन्छ। यो पनि आत्माको पुरानो घर हो। आत्माको भन्छ— म पनि धेरै पुरानो हुँ, कुनै तागत रहेन। तागत नहुनाले कमजोर व्यक्तिले दुःख भोग्छन्। मायाले कमजोरलाई धेरै दुःख दिन्छ। हामीलाई अवश्य मायाले धेरै कमजोर बनाएको छ। हामी धेरै तागतवाला थियौं फेरि मायाले कमजोर बनाइदियो, अब फेरि त्यसमाथि विजय प्राप्त गर्छौं त्यसैले माया पनि हाम्रो दुश्मन बन्छ। भारतलाई नै धेरै दुःख मिल्छ। सबै सँग ऋण लिइरहेको छ। भारत बिल्कुलै पुरानो भिखारी भइसक्यो। जो बिलकुल धनवान् थियो, उसलाई धेरै बेगर बन्नु छ। फेरि बेगरबाट प्रिन्स। बाबा भन्नुहुन्छ— यस शरीरको भानबाट पनि पर खाली बन। तिम्रो यहाँ केही छैन, केवल एक शिवबाबा दोस्रो कोही छैन। त्यसैले तिमीले पूरै भिखारी बन्नु पर्छ। युक्तिहरू पनि बताउनु हुन्छ। जनकको उदाहरण छ, गृहस्थ व्यवहारमा रहेर कमल समान रहनु छ, श्रीमत्तमा चल्नु छ, सबै समर्पित गरिदिनु छ। जनकले सबै कुरा दिए फेरि उनलाई भनियो— आफ्नो सम्पत्ति तिमी नै सम्हाल, केवल निमित्त (ट्रस्टी) भएर बस। हरिश्चन्द्रको पनि दृष्टान्त छ।

बाबा सम्झाउनु हुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! तिमीले यदि बीज रोपेनौ भने तिम्रो पद कम हुन्छ। फलो फादर, तिम्रो सामुन्ने यी दादा बसेका छन्, बिल्कुलै शिवबाबा र शिव-शक्तिहरूलाई ट्रस्टी बनाए। शिवबाबा बसेर कहाँ सम्हाल्नु हुन्छ र। यी आफूमाथि कहाँ बली चढ्छन् र! यिनले माताहरूमाथि बलि चढ्नु पर्छ। माताहरूलाई नै अगाडि बढाउनु छ। बाबा आएर ज्ञान अमृतको कलश माताहरूलाई नै दिनु हुन्छ जसले गर्दा मनुष्यलाई देवता बनाउन सक्नु। लक्ष्मीलाई दिनु भएन। यस समय यी हुन् जगत् अम्बा, सत्ययुगमा हुन्छिन् लक्ष्मी। जगत् अम्बाको गीत कति राम्रो बनेको छ। उनको धेरै मान्यता छ, उनी सौभाग्य विधाता कसरी हुन्? उनलाई धन कहाँबाट मिल्छ? के ब्रह्माबाट? कृष्णबाट? होइन। धन फेरि पनि मिल्छ

ज्ञानसागरबाट। यो बडो गुप्त कुरा हो नि। भगवानुवाच हो सबैको लागि। भगवान् त सबैका हुनु हुन्छ नि। सबै धर्मावलम्बीलाई भन्नुहुन्छ— म एकलाई याद गर। छन त शिवका पुजारी पनि धेरै छन् तर केही पनि जान्दैनन्। त्यो भयो भक्ति। अब तिमीलाई ज्ञान कसले दिन्छ? अति प्यारा बाबा। कृष्णलाई यस्तो भन्दैनन्। उनलाई सत्ययुगका प्रिन्स भनिन्छ। गर्न त कृष्णको पूजा गर्छन् तर यो विचार गर्दैनन्— उनी सत्ययुगका प्रिन्स कसरी बने? पहिले हामी पनि जान्दैनथ्यौ। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ— अवश्य हामी फेरि प्रिन्स-प्रिन्सेज बन्नेछौं तब त फेरि ठूला भएर लक्ष्मी-नारायणलाई वरण गर्नेछौ। यो ज्ञान हो नै भविष्यको लागि। यसको फल २१ जन्मको लागि मिल्छ। कृष्णको लागि भनिदैन, उनले वर्सा दिन्छन्। वर्सा बाबाबाट मिल्छ। शिवबाबाले राजयोग सिकाउनु हुन्छ। ब्रह्माको मुखद्वारा हजारौं ब्राह्मण निस्कन्छन्, उनीहरूलाई नै यो शिक्षा मिल्छ। केवल तिमी ब्राह्मणहरू हौ संगमयुगका, बाँकी सारा सृष्टि हो कलियुगको। उनीहरू सबैले भन्छन्— अहिले हामी कलियुगमा छौं, तिमीहरू भन्छौ हामी संगम युगमा छौं। यी कुरा कहीं पनि छैनन्। यी नयाँ-नयाँ कुरा दिलमा राख्नु पर्छ। मुख्य कुरा हो बाबा र वर्सालाई याद गर्नु। यदि पवित्र रहेनौ भने योग कहिल्यै लाग्दैन, नियमले नै भन्दैन त्यसैले त्यति ठूलो पद पनि पाउन सक्दैनन्। एकछिन योग लगाउनाले पनि स्वर्गमा जान्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— यदि पवित्र बनेनौ भने मेरो पासमा आउन सक्दैनौ। हुन त घरमा बसेर पनि स्वर्गमा आउन सक्छौ, राम्रो पद पाउन सक्छौ, तर योगमा रह्यौ, पवित्र रह्यौ भने मात्र। पवित्रता विना योग लाग्दैन। मायाले लगाउन दिँदैन। सच्चा दिलमा साहेब राजी हुनु हुन्छ। जो विकारमा गइरहन्छन् अनि भन्छन्— म शिव बाबालाई याद गर्छु, यो त आफ्नो दिललाई खुश गर्ने मात्र हो। मुख्य हो पवित्रता। भन्दछन्— परिवार नियोजन गर, बच्चा पैदा नगर। यो त हो नै तमोप्रधान दुनियाँ। अहिले बाबा बर्थ-कन्ट्रोल गराइरहनु भएको छ। तिमी हौ सबै कुमार-कुमारीहरू। त्यसैले विकारको कुरा छैन। यहाँ त बिषको लागि बच्चीहरूलाई कति सहन गर्नु पर्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— धेरै परहेज राख्नु छ। यहाँ यस्तो त कोही छैन जसले रक्सी खान्छ? बाबा बच्चाहरू सँग सोध्नुहुन्छ। यदि झूटो बोल्छौ भने धर्मराजको कडा सजाय भोग्नु पर्ने छ। भगवानका अगाडि त सत्य बोल्नु पर्छ। कोही अलिकति पनि रक्सी कुनै कारणले वा औषधीको रूपमा खान्छौ? कसैले हात उठाएनन्। यहाँ सत्य अवश्य बोल्नु पर्छ। कुनै पनि भूल भयो भने फेरिबाट लेख्नु पर्छ— बाबा मबाट यो यो भूल भयो, मायाले थप्पड मारिदियो। बाबालाई त धेरैले लेख्छन् पनि, आज मलाई यो क्रोधको भूत आयो, थप्पड लगायो। हजुरको मत छ पिट्नु हुँदैन। देखाउँछन्— कृष्णलाई ओखलमा बाँधे। यो त सबै झूटो कुरा हो। बच्चाहरूलाई प्यारले शिक्षा दिनु पर्छ, पिट्नुहुँदैन। भोजन बन्द गर्नु, मिठाई नदिनु... यसरी सुधार्नु पर्छ। पिट्नु क्रोधको निशानी हुन जान्छ। त्यो पनि महात्मामाथि क्रोध गर्छन्। साना बच्चाहरू महात्मा समान हुन्छन्, त्यसैले थप्पड लगाउनुहुँदैन। गाली पनि गर्न सक्दैनौ। यस्तो कर्म गर्नुहुँदैन, जो ख्यालमा आओस्— मैले यो विकर्म गरें। यदि गन्यो भने तुरुन्त लेख्नु पर्छ— बाबा मबाट यो भूल भयो, मलाई क्षमा गर्नुहोस्। अब फेरि गर्नेछैन। माफी माग्छन् नि। यहाँ पनि धर्मराज सजाय दिन्छन्। त्यसैले माफी माग्छन्— अब फेरि गर्नेछैन बाबा धेरै प्यारले भन्नुहुन्छ— प्यारा सपूत बच्चाहरू! प्यारा बच्चाहरू! कहिल्यै झूटो नबोल्नु।

कदम-कदममा राय सोध्नु छ। तिमी पैसा अब विश्वलाई स्वर्ग बनाउनमा लाग्छ, त्यसैले कौडी-कौडी हीरा समान छ। यस्तो होइन, हामी कुनै संन्यासी आदिलाई दान-पुण्य गर्छौं। मनुष्यले अस्पताल वा कलेज आदि

२०७५ मंसिर २६ बुधबार १२-१२-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन

बनाउँछन् भने के मिल्छ? कलेज खोल्नाले दोस्रो जन्ममा विद्या राम्रो मिल्छ, धर्मशाला बनाउनाले महल मिल्छ। यहाँ त तिमीलाई जन्म-जन्मान्तरको लागि बाबाबाट बेहदको सुख मिल्छ। बेहदको आयु मिल्छ। यो भन्दा लामो आयु कुनै धर्मावलम्बीको पनि हुँदैन। कम आयु पनि यहाँ नै गणना हुन्छ भने अब बेहदका बाबालाई हिँड्दा-डुल्दा, उठ्दा-बस्दा, याद गर्नु भन्ने खुशीमा रहनेछौ। कुनै पनि कष्ट छ भने सोध। बाँकी त्यसैगरीब कहाँ हुन्छन् र, भन्छन् बाबा हामी त हजुरका हौं। अब हामी हजुरको साथमा बस्दछौं। गरिब त दुनियाँमा धेरै छन्। सबैले हामीलाई मधुवनमा राख्नुहोस् भनेमा, त्यसरी त लाखौं जम्मा होलान्, यो पनि नियम छैन। तिमीले गृहस्थ व्यवहारमा रहनु छ, यहाँ यसरी रहन सक्दैनौ।

धन्दामा सधैं ईश्वर अर्थ एक-दुई पैसा निकाल्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— ठीक छ, तिमी गरिब छौ, केही पनि नदेऊ, ज्ञान त बुझ अनि मनमनाभव होऊ। तिमी मम्माले के दिइन् र, फेरि पनि उनी ज्ञानमा तीक्ष्ण छिन्। तन-मनबाट सेवा गरिरहेकी छन्। यसमा पैसाको कुरा छैन। धेरैमा धेरै एक रुपैया दिनु, तिमीलाई धनवान् जति नै मिल्छ। पहिला आफ्नो गृहस्थ व्यवहारको सम्हाल गर्नु छ। बच्चाहरू दुःखी नहुन्। अच्छा—

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। बन्दे मातरम्, सलाम मालेकम्। जय जय जय होस् तिमी... ओम् शान्ति। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) यस्तो कुनै कर्म गर्नु छैन जुन पछि ख्याल चलोस्, पश्चात्ताप गर्नु परोस्। झूटो बोल्नु हुँदैन। सच्चा बाबा सँग सच्चा रहनु छ।
- २) विश्वलाई स्वर्ग बनाउनमा आफ्नो एक-एक कौडी सफल गर्नु छ। ब्रह्माबाबा समान समर्पित भएर, निमित्त (ट्रस्टी) बनेर रहनु छ।

वरदानः— निमित्त आत्माहरूको डायरेक्सनको महत्त्वलाई जानेर पापबाट मुक्त हुने समझदार भव

जो समझदार (सेन्सीबल) बच्चाहरू छन् उनीहरू कहिल्यै पनि सोच्दैनन्— यी निमित्त आत्माहरूले जुन डायरेक्सन दिइरहेका छन् सायद कसैले भनेको भएर भन्दै छन्। निमित्त बनेका आत्माहरूप्रति कहिल्यै यस्तो व्यर्थ संकल्प उठाउनु हुन्न। मानौं कसैले यस्तो निर्णय दिए जुन तिमीलाई ठीक लाग्दैन, तर तिमी त्यसमा जिम्मेवार हुँदैनौ, तिमीलाई पाप लाग्नेछैन किनकि जसले उनीहरूलाई निमित्त बनायो उहाँ बाबाले, पापलाई पनि बदलिदिनु हुन्छ, यो गुप्त रहस्य, गुप्त मेशीनरी हो।

स्लोगनः— इमानदार ऊ नै हो, जो प्रभु प्रिय र विश्व प्रिय छ, आराम प्रिय होइन।